

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
25 У 82/16
24.02.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Душице Маринковић, председника већа, Маријане Тафра Мирков и Биљане Шундерић, чланова већа, са судским помоћником Данијелом Поповић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужбама тужилаца Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво Републике Србије – Одељење у Пожаревцу и А.А., кога заступа Агенција за лиценцирање стечајних управника Републике Србије, а ову Драган Ивковић, адвокат из Београда ул. Страхињића бана бр. 52Б/III, против решења туженог Министарства финансија Републике Србије, Сектор за имовинско – правне послове, ради поништаја решења број 46-00-00948/2014-13 од 06.03.2015. године, уз учешће заинтересованих лица Б.Б., из ..., ... бр. ..., В.В., из ..., ... број ..., Г.Г., из ..., ... бр. ..., Д.Д., из ..., ... бр. ..., Ђ.Ђ., из ..., ... бр. ..., и Е.Е., из ..., ... бр. ..., које све заступа Илија Џаковић, адвокат из Београда, Наке Спасић бр 10 и Ж.Ж., из ..., ... бр. ..., у предмету враћања имовине, након одржане усмене јавне расправе, у нејавној седници већа одржаној дана 24.02.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужбе се ОДБИЈАЈУ.

II ОБАВЕЗУЈУ СЕ тужиоци Република Србија и А.А., да солидарно, заинтересованим лицима Б.Б. из ..., В.В., Г.Г., Д.Д., Ђ.Ђ. и Е.Е., свих из ..., накнаде на име трошкова управног спора износ од 79.500,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

III ОДБИЈА СЕ захтев заинтересованог лица Ж.Ж., из ..., за накнаду трошкова управног спора.

IV ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца, А.А., за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужилаца поднета против делимичног решења Агенције за реституцију Републике Србије, Подручне јединице Београд број 46-001183/2012 од 15.09.2014. године којим је, по захтеву заинтересованих лица, те захтеву З.З. из ... ул. ... број ... и И.И. из ... ул. ... број ..., ставом 1. диспозитива усвојен захтев заинтересованих лица, враћена имовина и утврђено право својине законским наследницима бившег власника, у обиму удела ближе наведених у диспозитиву, што укупно представља удео од 33414/59520 идеалних делова непокретности, а што реално представља површину од 34,91 м² у подруму, 145,69 м² у приземљу и 153,54 м² на првом спрату, све у складу са налазом и мишљењем судског вештака од 10.03.2014. године који чини саставни део овог решења и то на: а) објекту – згради угоститељства – ресторан – хотел у ул. ... број ... у ..., постојећи на кат. парц. бр. ..., означен као објекат број 1, уписан у Лист непокретности бр. ... КО ..., као власништво Републике Србије и корисништво А.А., ... број ...; градском грађевинском земљишту на делу кат. парц. бр. ... КО ..., уписане у Лист непокретности бр. ... КО ..., као државна својина Републике Србије, носиоца права коришћења предузећа А.А. у обиму удела од 1/1 у површини сразмерно површини враћеног објекта, а које непокретности су одузете К.К., Решењем Председништва владе НРС бр. ... од ... године, Решењем Градске експропријационе комисије за Град Смедерево број ... од ... године и Решењем Одељења за финансије НО Среза Смедерево бр. ... од ... године. Ставом 2. диспозитива, одбијен је у целости захтев З.З. и И.И. за враћање одузете имовине, односно обештећење бивших власника К.К., Л.Л., Љ.Љ., М.М. и Н.Н., као неоснован. Ставом 3. диспозитива обавезана је Република Србија и А.А., да заинтересованим лицима, по правоснажности Решења пренесу право својине на враћеним непокретностима из тачке 1. диспозитива тог решења, у складу са уделима из тачке 1. диспозитива решења. Према ставу 4. диспозитива, објекат из тачке 1. алинеја а) диспозитива решења, враћа се у државину законским наследницима бившег власника, на основу споразума или судске одлуке, односно власник увећаног дела објекта и законски наследници бившег власника из тачке 1. диспозитива овог решења, споразумно ће регулисати своје међусобне односе на објекту из тачке 1. алинеја а) диспозитива решења, а ако се такав споразум не постигне, њихове међусобне односе уредиће надлежан суд. Према ставу 5. диспозитива, на основу решења, а по његовој правоснажности, надлежни орган за упис права на непокретностима, извршиће упис права својине на непокретностима из тачке 1. диспозитива овог решења у корист заинтересованих лица, са уделима како је то описано у тачки 1. диспозитива решења. Према ставу 6. диспозитива, враћена имовина је у слободном промету, а Република Србија, односно јединица локалне самоуправе имају право прече куповине приликом првог отуђења. Ставом 7. диспозитива, налаже се надлежном органу за упис права на непокретностима, да на основу решења, а по његовој правоснажности, изврши брисање свих хипотекарних терета забележених у било чију корист на непокретностима наведеним у тачки 1. диспозитива решења. Ставом 8. диспозитива, о преосталом делу захтева о којем није одлучено тим решењем, одлучуће се накнадно, када се за то стекну

законом прописани услови.

Тужилац, Република Србија, преко законског заступника Државног правобраниоца Републике Србије, Одељења у Пожаревцу, дана 15.05.2015. године поднела је тужбу против решења туженог, која је у Управном суду заведена под У. 7540/15. Поднетом тужбом оспорава се решење туженог у целини због погрешне оцене навода поднете жалбе, те погрешне оцене доказа и погрешно изведеног закључка у погледу чињеничног стања, на које је погрешно примењено материјално право. У тужби се истиче да оспореним решењем нису правилно оцењени наводи жалбе у вези постојања изузетка од враћања имовине у природном облику. У вези са тим истиче се да је у поступку указивано на одредбе члана 18. тачка 9. Закона, према којима се не враћа право својине на непокретностима које су продате, односно стечене у поступку приватизације, као имовина или капитал субјекта приватизације, у складу са законом којим се уређује приватизација. Наводи да је предметна имовина управо таква јер је то имовина А.А., односно иста је унета у имовину у поступку приватизације, те стога нису испуњени услови за враћање имовине у природном облику. Сматра да је у првостепеном поступку морала да учествује и Агенција за приватизацију, као стамостални правни субјект, а с обзиром на начин стицања имовине А.А.. У тужби се наводи и то да је захтев имао бити одбијен применом члана 6. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, а који прописује да бивши власник нема право на враћање имовине, односно обештећење у складу са законом, за имовину одузету на основу прописа о експропријацији који су се примењивали после 15.02.1968. године за коју је одређена накнада у новцу или другим стварима и правима. У конкретном случају, законским наследницима исплаћена је накнада за експроприсане непокретности, закључењем Споразума о накнади, дана 14.11.1974. године и то применом одредби тада важећег Закона о експропријацији („Службени гласник СРС”, бр. 22/73), што значи након прописаног датума из члана 6. Закона о враћању имовине и обештећењу. Са изнетог, сматра да оспореним решењем, оцена навода жалбе против првостепеног делимичног решења, у усвајајућем делу, није дата сагласно одредбама члана 232. Закона о општем управном поступку, те је предложио да суд тужбу уважи, решење туженог органа поништи а списе врати туженом на поновни поступак и одлучивање.

Тужилац, А.А., преко пуномоћника поднела је дана 22.05.2015. године, тужбу, која је у Управном суду заведена под У. 7885/15. Поднетом тужбом решење туженог органа оспорено је због погрешно и непотпуну утврђеног чињеничног стања и погрешне примене закона, те је предложено да суд тужбу уважи, решење туженог органа поништи и предмет врати туженом на поновно одлучивање, те обавезе туженог да тужиоцу надокнади трошкове управног спора, које је опредељено тражио. У тужби се наводи да је првостепени орган, донетим, делимичним, решењем погрешно решио захтев за враћање одузете имовине јер је погрешно извео закључак да у конкретном случају, у смислу члана 18. став 1. тачка 9. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, не постоји изузетак од природне реституције. Наиме, навео је да је А.А. приватизован дана 20.12.2007. године закључењем Уговора о продаји капитала, који уговор је раскинут дана 20.04.2011. године. Истиче да закључени уговор о продаји државног капитала у основи представља облигациони уговор који има елементе статусног карактера, да овај није поништен, већ је раскинут, а произвео је одређена правна дејства. Дејства таквог уговора се угледају у томе да су предметне

непокретности, као имовина А.А. унете у имовину у поступку приватизације, и Агенција за приватизацију објавила је јавни позив за пријаву потраживања према субјекту приватизације дана 16.08.2005. године, и пријављена потраживања измирена су у целости из купопродајне цене која је остварена у поступку продаје капитала субјекта приватизације на основу Уговора о продаји капитала методом јавног тендера од 20.12.2007. године. Код таквог стања ствари, сматра да су испуњени услови за примену члана 15. тада важећег Закона о приватизацији којим је прописано да се вредност имовине одузете од физичких и правних лица применом прописа о одузимању имовине на територији Републике Србије која је обухваћена поступком приватизације, надокнађује бившим власницима искључиво из средстава које за те намене обезбеђује Република Србија. Са изнетог сматра да се у смислу члана 18. тачка 9. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу ради о имовини за коју постоји изузетак од враћања у натуралном облику па се предметна имовина не може вратити у натурално облику. У вези са тим указао је и на одредбе члана 28. наведеног закона према којем се пословни објекти и пословне просторије враћају бившем власнику у својину и државину, изузев ако су уложени у капитал подржављеног предузећа ради стицања удела, односно акција. Пошто је предметна имовина уложена у капитал предузећа А.А., предметна имовина не може бити враћена бившим власницима, односно њиховим законским наследницима у натуралном облику. Посебно је истакнуто и то да је структура власништва капитала таква да је у власништву физичких лица 6,76071% акцијског капитала, док је остали део у власништву Агенције за приватизацију, односно Акционарског фонда. Стога, А.А. нема друштвени капитал, нити је Република Србија власник 100% капитала тог привредног друштва. У тужби је указано и на то да би враћање предметне имовине нарушило економску одрживост и функционалност у обављању претежне делатности А.А. као његовог зависног друштва Ј.Ј. које на предметној непокретности обавља своју делатност, а коју чињеницу нису ценили ни првостепени а ни тужен орган, што је у смислу члана 18. став 1. тачка 5. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу релевантно у односу на предметну имовину. Тужилац се посебно изјаснио на налаз судског вештака Њ.Њ. па је навео да нема примедби у односу на мере које се односе на предметни објекат, али је у односу на стари објекат – породичну кућу за одмор и постојећи објекат – ресторан са апартманима навео да је предметни објекат увећан за 261,06 м² и да је првобитни објекат променио намену и служи за обављање претежне делатности зависног предузећа тужиоца, а што је све разлог да се непокретност не врати у натуралном облику у смислу члана 18. став 1. тачка 4. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу.

Тужени орган, изјашњавајући се на наводе тужбе у предмету У. 7885/15, изјаснио се одговором на тужбу дана 14.07.2015. године, тако што је ову оспорио у целини и предложио да је суд одбије као неосновану. На наводе тужбе у предмету У. 7540/15 тужени орган се изјаснио актом од 17.07.2015. године у којом је навео да остаје у свему код навода изнетих у одговору на тужбу од 13.07.2015. године.

Проводећи поступак по поднетим тужбама, имајући у виду наводе поднеска А.А. Од 09.12.2015. године којим је Управни суд обавештен да је над наведеним привредним субјектом, решњем Привредног суда у Пожаревцу Ст. 16/2015 од 17.07.2015. године отворен поступак стечаја, суд је решењем 25 У. 7540/15 од

10.12.2015. године, на основу члана 222. став 1. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС”, бр. 72/11) у вези члана 74. Закона о управним споровима („Службени гласник РС”, бр. 111/90) прекинуо поступак; стим што је указао на одредбе члана 225. став 1. Закона о парничном поступку тј. да ће се поступак наставити када стечајни управник преузме поступак или када га суд на предлог противне стране позове да то учини. Истом приликом, полазећи од начела економичности поступка, Управни суд је применом члана 328. став 1. Закона о парничном поступку спојио поступак у предмету 25 У. 7540/15 и 15 У. 7885/15 ради једновременог одлучивање, стим што се предмет води под заједничим бројем 25 У. 7540/15.

Поднеском од 30.12.2015. А.А., преко пуномоћника, се изјаснио тако што је навео да преузима поступак у складу са чланом 225. став 1. ЗПП-а. Исти пуномоћник је поднеском од 03.10.2016. године ургирао хитно поступање и доношење одлуке у наведеном предмету.

Заинтересовано лице Ђ.Ђ. из ..., преко пуномоћника предложио је наставак поступка у овом предмету.

Заинтересована лица, преко пуномоћника, одговором на тужбе од 10.02.2017. године оспорили су ове у целини и предложили да их суд одбије као неосноване. Наводе да предметна имовина представља својину Републике Србије, а не А.А., који је, само, њен корисник. Сматрају да је неосновано позивање тужби на постојање изузетка из члана 18. тачка 9. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, те позивајући се на одредбе чл. 3. став 1. - 3., чл. 9. тачка 1., чл. 10. и чл. 41. став 1. Закона о приватизацији, указују да приватизација не подразумева продају непокретности већ промену власништва, а у конкретном случају власник није промењен, већ је и за случај приватизованог предузећа ово остало само корисник непокретности. У вези са тим позивају се на одредбе Закона о основама својинско-правних односа и то чл. 20. ств 2., те Закона о средствима у својини Републике Србије чл. 1. став 1. тачка 2., чл. 5., чл. 8. став 1., чл. 47. став 1. и став 6., те Закон о јавној својини чл. 27. и 72. и истичу да из наведених одредаба закона произлази да је Република Србија по сили Закона о средствима у својини Републике Србије стекла право својине на предметним непокретностима, а од дана када је закон ступио на снагу Влада Србије није ниједни својим актом донела одкуку да предметне непокретности прелазе у својину А.А.. Оспоравају потребу учешћа Агенције за приватизацију у поступу и истичу да је А.А. имао свог заступника а овај је постављен управо од стране Агенције. Такође су оспорили и наводе о обештећењу те су истакли да је имовина експроприсана још 1949. године с тим да је коначни акт о одузимању, решење о експропријацији из 1961. године, а да је Споразум о накнади из 1974. године закључен само са О.О., а не и са осталим старим власницима, тако да се цео поступак догодио пре 1968. године.

Управни суд је одржао усмену јавну расправу дана 22.02.2017. године, применом одредаба члана 34. став 2. и члана 38. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС” број 111/09), којима је прописано да је расправа обавезна ако је у управном поступку учествовало две или више странака са супротним интересима, као што је овде случај; те да изостанак уредно позване странке са усмене јавне расправе не одлаже њено одржавање, и да се због изостанка странака са усмене расправе не може узети да су одустале од својих захтева, већ ће се њихови поднесци прочитати, а ако на усмену расправу

не дођу ни тужилац, ни тужени, а расправа се не одлаже, суд ће расправити спор и без присуства странака. На заказану јавну расправу нису приступили, нити су изостанак оправдали, тужени орган, као ни тужилац Република Србија, иако су уредно позвани, а приступио је тужилац А.А., преко пуномоћника и заинтересована лица, преко пуномоћника. Проводећи поступак по поднетим тужбама, имајући у виду да је решењем овога суда ... У ... од ... године поступак прекинут, суд је с обзиром на изјашњење стечајног управника о преузимању поступка из поднеска од 30.12.2015. године, а сагласно одредбама члана 225. став 1. Закона о парничном поступку поступак наставио. На одржаној јавној расправи присутни тужилац је у свему остао код навода и предлога тужбе, те је предложио да суд тужбу уважи, оспорено решење поништи, а тужиоцу досуди трошкове управног спора које је опредељено тражио. Заинтересована лица на одржаној јавној расправи су у свему остали код навода и предлога одговора на тужбу, те су предложили да суд тужбу одбије као неосновану, а трошкове управног спора су опредељено тражили, с тим што је пуномоћник за заинтересована лица, осим за Н.Н., доставио уредна пуномоћја, за које је навео да га не може прибавити у оригиналу.

По оцени навода тужби, оспореног решења, те одговора на тужбе, као и речи тужиоца и заинтересованих лица на јавној расправи, Управни суд је нашао да тужбе нису основане.

Према разлозима оспореног решења тужени је одлуку из диспозитива донео јер је нашао да је првостепени орган, након правилно проведеног поступка правилном применом одредаба Закона о враћању одузете имовине и обештећењу на које се позвао, правилно одлучио када је, на начин ближе наведен у диспозитиву решења предметну имовину вратио заинтересованим лицима. Наиме, према наводима оспореног решења тужиоци, поднетим жалбама, оспоравају правилност решења првостепеног органа, са истих разлога као наводима тужбе правилност решења туженог, а за те наводе тужени, с обзиром на стање списка предметне управне ствари, налази да се не могу прихватити као основани јер њихова основаност из ових не произлази. Притом је у оспореном решењу наведено да су се заинтересована лица, одговором на жалбу, изјаснили на поднете жалбе тако што су ове оспорили истичући да је предметна имовина одузета и у власништву је Републике Србије, а не А.А. са којих разлога су оспорили предлог за учешће Агенције за приватизацију указујући на то да је на страни А.А. учествовало лице које је наведена Агенција поставила. Оспорили су и наводе о закљученом Споразуму о накнади истичући да је овај закључен 1974. године само са О.О., а не и са осталим власницима. У оспореном решењу је изнет, хронолошки, ток поступка па је наведено да је у предметној управној ствари захтев за враћање односно обештећење имовине поднела Б.Б., и то као захтев за враћање тј. обештећење имовине, између остале, куће и дворишта површине 2488 м² на кат. парц. бр. ... КО ..., старог премера, са којим захтевом су се обратили и остали заинтересовани, које захтеве је првостепени орган, закључком, спојио ради једновременог вођења поступка. Ради се о имовини која је одузета Решењем Председништва владе НРС бр. 525 од 13.01.1949. године и Решењем Градске експроприационе комисије Смедерево бр. 12169/49 од 19.02.1949. године од бившег власника К.К.. У вези поднетог захтева првостепени орган је одржао усмену јавну расправу дана 10.06.2013. године на којој је расправљан само део захтева који се односи на непокретности на кат. парц. бр. ..., којем захтеву се противио А.А. истичући да је за ову одређена накнада решењем НО Среза Смедерево бр. 05-14638/3 од 01.03.1961. године на којој је указао и на то да је над овим

правним лицем 20.12.2007. године извршена приватизација са којих разлога у смислу члана 15. Закона о приватизацији се накнада врши искључиво из средстава које обезбеђује РС, а да чињеница да је уговор раскинут 20.04.2011. године не значи да се не може прихватити тумачење да приватизације није било. Након овога првостепени орган је 13.01.2013. године обавио увиђај на лицу места којом приликом је утврђено да је предметни објекат дограђен, са којих разлога је одређено вештачење преко судског вештака грађевинске струке Њ.Њ. који је у свом налазу од 10.03.2014. године навео: да се стари објекат породична кућа или кућа за одмор на кат. парц. бр. ... КО ... састојао од подрума, приземља и спрата укупне нето површине 334,14 м² од чега површина подрума износи 34,91 м², приземље 145,69 м² и спрата 153,54 м²; да се постојећи објекат у затеченом стању на кат. парц. бр. ... КО ..., ресторан са апартманима „...” састоји од подрума, приземља и спрата укупне нето површине 595,20 м² од чега површина подрума износи 90,86 м², приземља 360,30 м² и спрата 144,04 м², да су све доградње које су извршене на објекту у периоду од 1949. године до 1970. године евидентне и о њима не постоји техничка документација и да је у Архиву града Смедерева доступна само техничка документација о доградњи и адаптацији из 1970. године којим је објекат габаритно доведен у садашње стање; да површина дограђеног дела објекта износи 55,95 м² у подруму, од чега 41,20 м са грађевинском дозволом из 1970. године и 214,61 м² у основи приземља објекта који одговара укњиженој површини, док разлика између старог и постојећег објекта у основи спрата се односи само на порушене терасе старог објекта које су некада постојале, да поткровље које је постојало на старом објекту и сада постоји у делимичном порушеном стању, затим да је стари објекат како је изгледао у време експропријације, бруто површине у основи од око 150 м² и подрумом димензија 4,71 x 7,60 м² остао у непромењеним габаритима у односу на постојећи објекат и да је постојећи објекат укњижени објекат уписан у Г- листу Листа непокретности број ... под бр. ... од ... године. У предметној управној ствари одржана је расправа и дана 15.05.2014. године, а поводом свих непокретности које су наведене као предмет захтева на којој су подносиоци захтева остали у целини код поднетог захтева стим што су га прецизирали и предложили да се као бивши власник, поред К.К. означе и Љ.Љ., М.М. и Н.Н.. Представник А.А. противио се поднетом захтеву, са већ изнетих разлога да се ради о имовини приватизованог субјекта приватизације а доставио је првостепеном органу доказ о томе да наведену имовину не издаје у закуп, већ се ова користи односно у функцији је и у овој се обавља угоститељска делатност.

Према изведеним доказима, Решењем Председништва Владе НРС бр. 525 од 13.01.1949. године извршена је експропријација у корист државе уз законску накнаду за потребе Министарства спољне трговине, земљишта у КО ..., и то између осталог, и кат. парц. бр. ... кућа и двориште у површини од 24.88 м² уписана у ЗКУЛ бр. ... КО ..., као власништво К.К.. На основу решења Градске експроприационе комисије за Град Смедерево бр. 12169/49 од 19.02.1949. године, у корист државе ФНРЈ експроприсана је кат. парц. бр. ... кућа са кућиштем и вртом у ... од 24 ара и 88 м² уведена у ЗКУЛ бр. ... КО ... као власништво К.К., те се ове на основу члана 25. Основног закона о експропријацији уступају одмах у државину представнику Министарства спољне трговине ФНРЈ, а по правоснажности тог решења Срески суд како земљишнокњижни суд у Смедереву избрисаће забележбу покретања поступка за експропријацију и извршити укњижбу права власништва на парцелама у смислу наведеног решења у корист државе ФНРЈ и то као општенародне имовине, а држава

ФНРЈ дужна је на име накнаде приватној власници за експроприсану зграду и земљиште исплатити износ од 100.000,00 динара стим да се ова има исплатити у државним обвезницама. Наведено решење, по захтеву за заштиту законитости Јавног тужиоца ФНРЈ, решењем Врховог суда НР Србије Гзз-е – 1166/51 од 20.03.1951. године укинута је у делу који се односи на досуђену накнаду и предмет је враћен Комисији на поновни поступак и одлучивање у том делу. Према разлозима оспореног решења, даље, произлази да је решењем Државног секретаријата за послове опште управе и буџет НР Србије бр. 34390/55 од 05.12.1955. године измењено решење – акт о експропријацији бив. Председништва Владе НР Србије бр. 525 од 13.01.1949. године утолико што се дозвољава експропријација за потребе пољопривредог добра „Годомин” - Смедерево уместо за потребе ранијег корисника Министарства спољне трговине ФНРЈ, јер је тражена измена претходног акта пошто је Министарство спољне трговине расформирало своју економију и предало добру сву експроприсану имовину. На основу решења Одељења за финансије НО среза Смедерево бр. 05-14638/1 од 09.02.1961. године овим је, на основу члана 30. и 110. Закона о експропријацији у корист Р.Р., у циљу подизања одмаралишта експроприсано, између осталог кат. парц. бр. ... кућа и двориште у ... од 24.88 ари уписана у ЗКУЛ бр. ... КО ..., (које непокретности) су у поседу корисника експропријације а ове су на основу основног акта о експропријацији бив. председништва Владе НРС бр. 525 од 13.01.1949. године укњижене као општенародна имовина и ранијим власницима накнада није одређена, а ранији власници су упутили захтев да се поступак експропријације оконча, са којих разлога је донета одлука као у диспозитиву, а накнаду ће сходно одредбама члан 10. Закона о експропријацији исплатити садашњи корисник експропријације. Према решењу Комисије за одређивање накнаде за експроприсане непокретности при НОС-а Смедерево у корист Р.Р. бр. ... од ... године одређена је накнада за експроприсане непокретности које су биле власништво наследника К.К., удове С.С. и Т.Т. и то између осталог и за кат. парц. бр. ... кућа и двориште у ... од 24,88 ари уписана у ЗКУЛ бр. ... КО ..., као и за зграду која се налази на кат. парц. бр. ... КО ..., укупно у износу од 3.500,000 динара, као и да је предузеће Р.Р. корисник експропријације дужно да исплати наведени износ Л.Л., М.М., Н.Н. и Љ.Љ. у року од 15 дана од дана пријема решења, док на име дела О.О. у судски депозит се полаже износ од 700.000,00 динара. Такође је утврђено да је наведена накнада одређена на основу Споразума од ... године закљученог између представника корисника експропријације, Р.Р. и експропријата. Према подацима Одељења за урбанистичко – комуналне, имовинско-правне, пословни простор и инспекцијске послове Градске упаве града Смедерева наведена решења нису мењана, поништавана или укинута, О.О. на име накнаде за експроприсану зграду и парцелу није додељена никаква зграда за становање, нити је бившем власнику односно њеним законским наследницима на име накнаде за експроприсану имовину дата у својину друга непокретност, станарско право или други облик најшире правне власти.

Према подацима Листа непокретности бр. ... КО ... кат. парц. бр. ... има укупну површину од 20621 м² од чега 429 м² земљиште под зградом објектом бр. ... у ул. ... број ... а целокупна површина је уписана као остало грађевинско земљиште у државној својини и са правом коришћења уписаним у користи А.А..

Према подацима Агенције за приватизацију дана ... године покренут је поступак приватизације предузећа А.А., те је ... године објављен јавни позив за учешће

на јавном тендеру за продају ...% укупног регистрованог државног капитала, последње објављени оглас је ... године, а структура капитала предузећа је ...% - Агенција за приватизацију и ...% физичка лица. Према допису Агенције за приватизацију бр. ... од ... године наведено предузеће је приватизовано ... године када је закључен Уговор о продаји капитала методом јавног тендера, а наведени уговор је дана 20.04.2011. године раскиднут због неиспуњавања уговорних обавеза купца – конзорцијума Ћ.Ћ. и У.У. Из ..., након чега се поменуто друштво као и његова зависна друштва налазе у поступку реструктурирања који се спроводи у складу са Законом о приватизацији а Агенција за приватизацију је дана ... године донела Одлуку о реструктурирању.

Према стању достављених података А.А. има основну делатност поправка и одржавање друге транспортне опреме, а Ј.Ј. зависно је друштво акционарског друштва А.А..

Ценећи наводе жалбе којима се оспорава испуњеност услова за враћање имовине у натуралном облику у смислу члана 18. тачка 9. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу јер да се ради о имовини привредног друштва у поступку приватизације тужени налази да се не могу прихватити као основани. Наиме, тужени је нашао да је првостепени орган правилно оценио овај навод жалиоца као неоснован јер је неспорно утврђено да уписани корисник није приватизован обзиром да је Уговор о продаји капитала раскинут те тако предметна имовина није продата односно стечена у поступку приватизације већ се и даље налази у државној својини на којој је као корисник уписано предузеће А.А. Оспореним решењем оцењен је као неоснован и навод о неоснованости захтева за враћање имовине јер да су бивши власници обештећени, па је наведено да овај није основан јер према одредбама члана 6. став 2. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу бивши власник има право на враћање имовине односно обештећење за имовину одузету на основу прописа о експропријацији који су се примењивали до 15.02.1968. године ако бившем власнику на име накнаде за експроприсану имовину није уступљена друга непокретност у својину, станарско право или други облик најшире правне власти, а према изведеним доказима законским наследницима бившег власника на име накнаде није уступљена друга непокретност у својину, санарско право или други облик најшире правне власти. Такође оцењен је као неоснован и навод жалбе о нејасноћи првостепеног решења у делу враћања својине на градском грађевинском земљишту јер је у првостепеном решењу, а на основу налаза вештака, упоређивањем површине по свим етажима у време одузимања, са постојећом површином објекта, утврђено да је исти увећан, те је својина враћена у утврђеним уделима на делу непокретности у површини која је одузета у смислу члана 17. став 2. Закона о враћању одузет имовине и обештећењу којим је прописано да ако је након подржављења увећан објекат, бившем власнику се враћа својина на делу непокретности у површина која му је одузета, а државина му се враћа на основу споразума или судске одлуке, односно власник увећаног дела и бивши власник могу споразумно регулисати своје међусобне односе на предметном објекту, а ако се такав споразум не постигне њихове међусобне односе уредиће надлежни суд. У оспореном решењу је наведено и то да су цењени и остали наводи жалбе, али да ови нису од утицаја на другачије решење предметне управне ствари.

По оцени суда, с обзиром на резултатеведеног поступка и напред изнето, правилно тужени оспореним решењем налази да жалбе нису основане јер је

првостепени орган, поступајући по захтеву заинтересованих лица за враћање одузете имовине и обештећење, након правилно проведеног поступка, у односу на предметни објекат-зграду и сразмерну површину градског грађевинског земљишта на делу кат. парц. бр. ... КО ..., уписаних у Лист непокретности бр. ... КО ..., чињенично стање утврдио у потпуности и несумњиво и на ово правилно применивши одредбе Закона о враћању одузете имовине и обештећењу ("Службени гласник РС", бр. 72/11 и 108/13), на које се у решењу позвао, те имајући у виду да предметна имовина чини део поднетог захтева заинтересованих лица, правилном применом члана 205. Закона о општем управном поступку, делимичним решењем предметну имовину вратио заинтересованим лицима. За своју одлуку, тужени је дао разлоге које суд у свему прихвата као правилне јер су утемељени на чињеничном стању које произлази из списка предмета и одредбама материјално-правних прописа на које се тужени у оспореном решењу позвао, а притом је све наводе поднетих жалби, сагласно одредбама члана 235. став 2. Закона о општем управном поступку, правилно оценио.

Суд је ценио наводе тужби којима се оспорава правилност одлуке о враћању предметне имовине заинтересованим лицима, уз истицање да се у конкретном случају ради о имовини која је изузета од враћања у натуралном облику, па с обзиром на напред изнето налази да се не могу прихватити као основани. Наиме, неосновано тужиоци сматрају да предметна имовина чини део имовине приватизованог предузећа, тужиоца А.А., јер овакав закључак не произлази из списка предмета. Наиме, према списима предмета произлази да предметна имовина није променила титулара права својине-Републику Србију, нити је у проведеном поступку изведен доказ на чињеницу да је А.А. односно његов правни претходник, ову стекао теретним правним послом, односно уз накнаду. Такође се, по оцени суда, не могу прихватити као релевантни за доношење другачије одлуке суда ни наводи тужиоца да је приватизован, тј. да предметна имовина представља, у смислу члана 18. став 1. тачка 9. Закона о враћању имовине и обештећењу, имовину која је продата, односно стечена у поступку приватизације, као имовина или капитал субјекта приватизације, јер према одредбама чл. 1. Закона о приватизацији, приватизација подразумева промену власништва капитала, а у конкретном случају тужилац није пружио доказе да је до такве промене власништва капитала дошло.

Такође се, по оцени суда, не могу прихватити као основани ни наводи тужбе да у конкретном случају стоје сметње из члана 17. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу за враћање предметне имовине јер је заинтересованим лицима враћен део, сада, постојеће зграде, који је одузет од њиховог правног претходника, у уделима који су, по оцени суда, правилно утврђени, према налазу судског вештака, којем странке нису приговориле, нити су на овај имале примедбе, а према којем је пропорција (а према овој удели) утврђена тако што је утврђен однос укупне нето површине постојећег објекта са свим доградњама и нето површине експроприсаног објекта.

У вези са изнетим, суд налази да је правилно оценио првостепени орган да заинтересована лица, тј. њихов правни претходник није обештећен за одузету

имовину у смислу члана 6. став 2. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу јер за такво обештећење у проведеном поступку није изведен доказ. Притом, правилно је тужени оценио наводе жалбе у вези обештећења по споразуму од 14.11.1974. године, и то као неоснован јер је тај споразум постигнут само са једним од наследника и то у вези правоснажног решења НО Среза Смедерево, број ... од ... године којим је одређена накнада, између осталог за предметну непокретну имовину, а применом члана 30. и 110. Закона о експропријацији.

Суд је ценио и остале наводе тужби, па с обзиром на стање списка предмета и напред изнето налази да се не могу прихватити као основани.

Са напред изнетог, налазећи да оспореним решењем није погрешно примењен закон на штету тужилаца, суд је тужбу одбио као неосновану и на основу члана 40. став 2. Закона о управним споровима, у вези члана 46. истог закона, одлучио као у диспозитиву пресуде под I.

Одлуку из става II и III диспозитива пресуде суд је донео на основу члана 153., 154. и 163. Закона о парничном поступку, која се на основу члана 74. Закона о управним споровима, сходно примењује у управном спору, тако што је заинтересованим лицима одмерио трошкове и то применом Тарифног броја 43. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката ("Службени гласник РС", бр. 121/12) за састав одговора на тужбу износ од 16.500,00 динара, те тарифног броја 44. и 46. за заступање шест заинтересованих лица на расправи, износ од укупно 63.000,00 динара, тј. све укупно 79.500,00 динара. Суд није одмерио трошкове за заступање на одржаној расправи за заинтересовано лице Ж.Ж., јер пуномоћник за њено заступање није поднео уредно пуномоћје.

Суд је захтев тужиоца А.А. за накнаду трошкова управног спора одбио с обзиром на успех тужиоца у овом управном спору.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 24.02.2017. године, 25 У 82/16

Записничар
Данијела Поповић,с.р.

Председник већа-судија
Душица Маринковић,с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић